

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ

Δέν υπάρχει γιορτή τῆς Ἐκκλησίας μας πού νά μήν ἔχει σχέση μέ τό Μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Ἡ πρώτη ὅμως γιορτή, πού μάς εἰσάγει σ' αὐτό τό Μυστήριον εἶναι ἡ Θεομητορική γιορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου). Στό ἀπολυτίκιό της τήν ὀνομάζουμε **«προοίμιον τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ»** καί **«προκήρυξιν τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας»!** Μέ χαρά ὁ Θεός ὑποδέχεται στόν Ναό Του Αὐτήν, πού ἐκεῖ θά προετοιμαστεῖ γιά νά γίνει Μητέρα Του! Καί ἀπό τώρα πλέον, μέ τήν ἐλεύθερη συγκατάθεση τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, ἀρχίζει νά πραγματοποιεῖται τό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου! Καί ἔτσι ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς συμφιλίωσης μας μέ τόν Θεό καί τῆς ἐπιστροφῆς μας στόν Παράδεισο!

Αὐτή ἡ μεγάλη χαρά, ὅπως μαρτυροῦν καί τά ὑπέροχα τροπάρια τῆς ἑορτῆς, πρῶτα εἶναι χαρά τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἀγγέλων! «Ἀγαλλιάσθω σήμερον ὁ οὐρανός ἄνωθεν!» «Σήμερον τά τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγάλλονται καί ὁ χορός τῶν ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει!» Γι' αὐτή τή χαρά θά μιλήσει καί ὁ Χριστός, ὅταν θά εἰπεῖ: **«Μεγαλύτερη χαρά γίνεται στόν οὐρανό, γιά τή μετάνοια ἐνός ἀμαρτωλοῦ παρά γιά ἐνενήντα δικαίους, πού δέν ἔχουν ἀνάγκη μετανόιας»** (Λουκ. 15, 7).

Αὐτή τήν οὐράνια χαρά θά τήν περι-

γράψει μέ ἀπαράμιλλο τρόπο ὁ κορυφαῖος Ρῶσος Χριστιανός λογοτέχνης Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι στό μυθιστόρημά του «Ὁ Ἡλίθιος». Ἐκεῖ ὁ πρίγκιπας Μίσκιν μιλάει σέ ἕναν ἄθεο φίλο του, τόν Ραγκόζιν, καί τοῦ λέει:

«*Γυρίζοντας στό ξενοδοχεῖο συνάντησα μιὰ νεαρή χωριάτισσα μ' ἕνα μωρό, πού δέν εἶχε κλείσει τούς δυό μῆνες. Τότε τό μωρό τῆς χαμογέλασε. Κι ἐκείνη σταυροκοπήθηκε - ἀλλά μέ τί εὐλάβεια! Τή ρώτησα: "Γιατί κάνεις τόν σταυρό σου, μικρομάνα μου;" (Γιατί ἐγώ τότε ὅλα τά ρώταγα). "Νά, μοῦ λέει, εἶναι ἡ πρώτη φορά πού μοῦ χαμογελάει ἀπό τότε πού γεννήθηκε! Κι ἐγώ σκέφτηκα, (συνέχισε ἡ μικρομάνα), ὅμοια κι ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶναι ἡ χαρά τῆς μάνας, ὅταν τῆς τύχει νά δεῖ τό πρῶτο χαμόγελο τοῦ μωροῦ της, ὅμοια κι ἀπαράλλαχτη χαρά λαβαίνει κι ὁ Θεός κάθε φορά πού Αὐτός καταλάβει ψηλά ἀπ' τόν οὐρανό πώς Τοῦ προσπέφτει ἕνας κριματισμένος κάνοντας τήν προσευχή του».*

Καί καταλήγει ὁ πρίγκιπας Μίσκιν: **«Αὐτό μοῦ τό 'πε μιὰ χωριάτα. Καί μέ τά λόγια της ἐκφράστηκε ὅλη ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅλη ἡ ἀντίληψη γιά τή χαρά τοῦ Θεοῦ, ὅταν βλέπει τόν ἄνθρωπο νά ξαναγυρίζει στήν ἀγκαλιά Του»!**

Μετά ἀπό αὐτά κατανοοῦμε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά τοῦ Θεοῦ ἀπό τά Εἰσό-

ΔΙΨΑ ΘΕΟΥ

Στήν Καλκούτα τῶν Ἰνδιῶν τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια λειτουργεῖ ἕνα σχολεῖο-γυμνάσιο μέ τήν ἐπωνυμία «Ἅγιος Ἰγνάτιος». Τό ἔμβλημά του εἶναι ἕνας σταυρός πλαισιωμένος ἀπό τίς λέξεις ΙΣ, ΧΡ, ΝΙ, ΚΑ, κεντημένο στίς στολές ὄλων τῶν μαθητῶν. Σ' ὅλες τίς αἰθουσες ὑπάρχουν εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας. Τό πῖο σημαντικό ὅμως εἶναι ἡ πρωϊνή προσευχή, στήν ὁποία συμμετέχουν ὅλα τὰ παιδιά (περίπου 600), παρ' ὅτι μόνο 40 εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Ὅλα τὰ παιδιά λένε τό «Πάτερ ἡμῶν» καί στήν συνέχεια ψάλλουν τήν Δοξολογία, τόν ὕμνο πού ψάλλεται πρό τῆς Θείας Λειτουργίας, σέ κάθε Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Κανένας γονιός ἢ παιδί δέν ἐξέφρασε ἀντίρρηση στό θέμα τῆς προσευχῆς. Ἀντίθετα, συμμετέχουν ὅλα τὰ παιδιά καί ἀνυπομονοῦν νά ἔρθει ἡ σειρά τους γιά νά ποῦν τό «Πάτερ ἡμῶν». (Περιοδικό «Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή»).

Αὐτή ἡ πνευματική δίψα τῶν Ἰνδιῶν μαθητῶν εἶναι ἀναμφισβήτητα μιά ἔνδειξη τῆς προέλευσής μας. Ἦ, ἀλλιῶς, εἶναι ἡ φωνή τοῦ Δημιουργοῦ καί Πατέρα μας μέσα μας. Χίλια χρόνια πρό Χριστοῦ ἔγραψε ὁ προφήτης Δαυῖδ: «Θεέ μου, Θεέ μου, Ἐσένα διψᾷ ἡ ψυχή μου! Πόσες φορές ἐσένα διψοῦν ἀκόμη καί οἱ αἰσθήσεις μου, σέ γῆ ἔρημη καί ἄβατη καί ἄνυδρη» (Ψαλμ. 62, 2). Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός λέγει: «Ὅποιος διψᾷ, νά ἔρθει σέ μένα καί νά πιεῖ. Ὅποιος πιστεύει σέ Μένα, καθῶς εἶπε ἡ Γραφή, “ἀπό τήν κοιλία αὐτοῦ θά ρέουν ποταμοί ὕδατος ζῶντος”. Αὐτό τό εἶπε γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἐπρόκειτο νά λάβουν ὅσοι εἶχαν πιστεύσει σ' Αὐτόν» (Ἰωάν. 7, 37-39).

Οἱ ἅγιοι γνώρισαν τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό μέ αὐτόν τόν τρόπο. Καί μᾶς δίδαξαν τόν δρόμο προσέγγισης τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή ἔγιναν καί οἱ ἴδιοι «ποταμοί ὕδατος ζῶντος» γιά ὅλους ἐμᾶς, μέ τά ἔργα τους καί μέ τά λόγια τους. Γράφει ὁ ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης (+1938):

«Εἶναι φλογερή ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου καί σβήνει τή μνήμη τῶν ἐπιγείων. Ὅποιος τήν βίωσε, ἀκούραστα μέρα καί νύκτα τήν ἀναζητεῖ καί ἔλκεται πρός αὐτή. Ἐκπίπτουμε ἀπό αὐτή τήν ἀγάπη, ἐξαιτίας τῆς ὑπερηφανείας καί τῆς κενοδοξίας (=ὑπερηφανείας γιά τίς ἀρετές μας). Ἐξαιτίας τῆς ἀντιπάθειας ἢ τοῦ φθόνου πρός τούς ἀδελφούς μας. Ἐξαιτίας τῆς κατάκρισης τοῦ ἀδελφοῦ μας, μᾶς ἐγκαταλείπει ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Γιά ὅλα αὐτά ἀπομακρύνεται ἡ θεία χάρη. Τότε ἐρημωμένη ἡ ψυχή πλήττει καί μέ τρόπο ὀδυνηρό ἐπιποθεῖ τόν Θεό. Ἔτσι ἐπληττε καί ὁ προπάτοράς μας Ἀδάμ μετά τήν ἐξωση ἀπό τόν παράδεισο καί μέ δάκρυα φώναζε πρός τόν Θεό:

«Σέ νοσταλγεῖ ἡ ψυχή μου, Κύριε, καί μέ δάκρυα σέ ζητῶ. Δές τήν θλίψη μου καί φώτισέ μου τό πνευματικό σκοτάδι, γιά νά εὐφρανθεῖ ἡ ψυχή μου» (Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ὁ ἅγιος Γέρων Σιλουανός, ἐκδ. Ὁρθόδ. Κυψέλη 1976, σελ. 284).

Ὁ Χριστός μᾶς ἀναμένει μέ «ἀνοικτάς ἀγκάλας» γιά νά ἀναπαύσει τίς ψυχές μας. Ἐμεῖς καλούμαστε νά ἐπιστρέψουμε στόν στοργικό μας Πατέρα.

Αρχιμ. Νίκων

δια τῆς Παρθένου Μαρίας στόν ἐπίγειο Ναό, γιά νά ἐτοιμασθεῖ «εἰς κατοίκησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου». Ἀλλά καί πόσο ἐπίσης μεγάλη εἶναι ἡ χαρά Του ἀπό τήν ἐν με-

τανοία εἴσοδο ἑνός πιστοῦ στήν Ἐκκλησία Του!

Αρχιμ. Βαρνάβας

Ο ΘΕΟΣ, ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Ο πατριάρχης Ἰακώβ βρίσκεται στη Μεσοποταμία. Δουλεύει ἑπτὰ χρόνια στὸν Λάβαν τὸν θεῖο του, γιὰ νὰ πάρει τὴν κόρη του Ραχήλ σύζυγό του. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος τὸν ξεγελάει καὶ τοῦ δίνει τὴ μεγαλύτερη κόρη του, τὴ Λεία, ὁ Ἰακώβ, κατὰ τὰ ἰσχύοντα οἰκογενειακὰ δίκαια καὶ ἔθη τῆς ἐποχῆς, δουλεύει ἄλλα ἑπτὰ χρόνια γιὰ νὰ πάρει καὶ τὴ Ραχήλ.

Ἡ Λεία δίνει ἀρχικὰ στὸν Ἰακώβ τέσσερες γιουὺς στὴ σειρά, ἐνῶ ἡ Ραχήλ εἶναι ἄτεκνη. Γεμάτη στενοχώρια καὶ ζήλεια γιὰ τὴν ἀδελφή της, ξεσπάει στὸν Ἰακώβ: «Δός μοι τέκνα, εἰ δὲ μὴ τελευτήσω ἐγώ». Δός μου παιδιά, ἀλλιῶς θὰ θανατωθῶ. Θυμωμένος τότε μαζί της ὁ Ἰακώβ τῆς ἀπαντάει: «Μὴ ἀντὶ Θεοῦ ἐγὼ εἶμι;» Μήπως εἶμαι ὁ Θεὸς ἐγώ, ποὺ δὲν σοῦ ἔδωσε παιδιά;

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰακώβ ἐπαναλαμβάνει τὴν πανανθρώπινη ἀντίληψη, ὅτι ἡ ἀπόκτηση τῶν παιδιῶν εἶναι πρωτίστως θέλημα Θεοῦ. Στὴν εὐνοια τοῦ Θεοῦ ἀποδίδει ἡ Λεία τὴν ἀπόκτηση τοῦ πρώτου της παιδιοῦ: «Εἶδε ὁ Κύριος τὴν περιφρόνησή μου (ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου) καὶ μοῦ ἔδωσε υἱό». Στὸ δεύτερο παιδί της ἐκφράστηκε παρόμοια: «Ἦκουσε Κύριος ὅτι μισοῦμαι, καὶ προσέδωκέ μοι καὶ τοῦτον». Ὁ ἐρχομὸς τοῦ νέου ἀνθρώπου εἶναι πάντα ἀφορμὴ νὰ δοξολογηθεῖ ὁ Θεός. «Θὰ δοξολογήσω γιὰ αὐτὸ τὸν Κύριο», λέει ἡ Λεία, ὅταν ἀποκτᾶει τὸν σημαντικότερο ἀπόγονό της καὶ κατὰ σάρκα πρόγονο τοῦ Χριστοῦ, τὸν Ἰούδα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ πολὺ ἄτεκνη Ραχήλ, ὅταν γεννάει ἐπιτέλους παιδί, λέει περιχαρῆς: «Ἀφαίρεσε ὁ Θεός μου τὴ ντροπὴ (τῆς ἀτεκνίας) μου». Καὶ τοῦ δίνει τὸ ὄνομα Ἰωσήφ λέγοντας: «Ἄς μοῦ προσθέσει ὁ Θεὸς καὶ ἄλλον υἱό». Ὁ Θεὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀνοίγει ἢ κλείνει τὴ μήτρα τῶν γυναικῶν. Αὐτὸς ποὺ εἰσακούει τίς προσευχῆς τους καὶ τοὺς δίνει παιδιά. «Ἐμνήσθη δὲ ὁ Θεὸς τῆς Ραχήλ, καὶ ἐπήκουσεν αὐτῆς ὁ Θεὸς καὶ

ἀνέφξεν αὐτῆς τὴν μήτραν» (Γεν. κεφ. 29 καὶ 30).

Κατὰ τρόπο δὲ ἐντελῶς ἰδιαίτερο συνέβη αὐτὸ καὶ στὴν περίπτωση τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας. Ἡ βαθεῖα αἴσθησις ὅτι ὁ Θεὸς δίνει τὰ τέκνα, ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους πάντα νὰ τὰ θεωροῦν πρῶτα κτῆμα τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ δικούς τους. Ἰεραρχοῦσαν ἔτσι διαφορετικὰ τὰ πάντα στὴ ζωὴ τους. Ἀπέφευγαν νὰ οἰκιοποιηθοῦν μὲ τρόπο ἀποκλειστικὸ τὰ πάντα. Ἔβλεπαν τὴ ζωὴ τους σὲ ἐξάρτησις μὲ τὸν Θεό. Καὶ ἰδιαίτερα οἱ Θεοπάτορες θεώρησαν πολὺ φυσικὸ καὶ λογικὸ τὴν πολυπλοκὴ θυγατέρα τους, ἂν καὶ τὴν ἀπέκτησαν μετὰ ἀπὸ προσευχῆς μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς, νὰ τὴν ἐπιστρέψουν μὲ εὐγνωμοσύνη ξανὰ στὸν Θεό, σὰν ἱερὸ ἀφιέρωμα.

Πῶς σκεφτόμαστε ἐμεῖς; Ἐντελῶς ἀντίστροφα. Θέλουμε τὸν ἑαυτὸ μας, τὴ ζωὴ μας, τὰ παιδιά μας, ἀποκλειστικὰ δικά μας. Νὰ τὰ ὀρίζουμε ὅλα ἐμεῖς. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ νομίζουμε ἐμεῖς σωστό, ἢ ποὺ μᾶς συμφέρει. Νὰ ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ θέλουμε, ὅ,τι κι ἂν εἶναι αὐτό. Νὰ τὸ ἐπιδιώκουμε μὲ κάθε μέσο, ἐπιτρεπτό ἢ ἀνεπιτρεπτό.

Ἄν ὁ Θεὸς δὲν μᾶς δώσει ἢ ἂν μᾶς πάρει τὰ παιδιά μας, ἐνῶ ἐμεῖς τὰ θέλουμε, γίνεται μισητὸς καὶ κακὸς μας ἐχθρὸς. Ἄν ὅμως ἐμεῖς **δὲν τὰ ἐπιθυμοῦμε**, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὰ ἀποκτήσουμε. Τὸ ἀνεπιθύμητο ἀγέννητο παιδί παύει τότε παραδόξως νὰ εἶναι ἕνας ἀνεξάρτητος ἀνθρωπος, μὲ δικαίωμα στὴ ζωὴ ὅπως ὅλοι. Βαφτίζεται αὐθαίρετα ἐξάρτημα τοῦ σώματος μας, πάνω στὸ ὅποιο ἔχουμε ἀπόλυτο δικαίωμα ἐμεῖς. Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του εἶναι στὸ δικό μας καὶ μόνο χέρι.

Δὲν εἶδαμε μήπως, πόσο ἀγχωτικὰ ἀναστατώθηκαν ὅλοι στὶς μέρες μας, μὴ καὶ χαθεῖ τὸ δικαίωμα στὴν ἀμβλωσι;

Πρωτ. Δημήτριος

ΠΟΣΗ ΑΓΑΠΗ ΕΧΟΥΜΕ;

Στις αρχές του 4^{ου} μ.Χ. αιώνα, αρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἦταν ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος ἀρετές: ὁ Πέτρος. Τότε ξέσπασε ὁ μέγας διωγμός τῶν χριστιανῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἀκούγοντας ὁ Διοκλητιανός τὴν φήμη τοῦ ἀρχιεπισκόπου ὡς μεγάλου διδασκάλου τῶν χριστιανῶν, στέλνει πέντε ἀξιωματοῦχους μὲ στρατιώτες γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν φέρουν στὴν Νικομήδεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Πράγματι, πῆγαν καὶ εὗρηκαν τὸν ἅγιο στὴν Ἐκκλησία νὰ διδάσκει. Τὸν ἔδεσαν καὶ θέλησαν νὰ ἀναχωρήσουν. Ἀλλὰ ξεσηκώθηκαν οἱ χριστιανοὶ καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ φύγουν. Τότε, οἱ ἀξιωματοῦχοι τὸν φυλάκισαν κάπου κοντὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ ζήτησαν ὁδηγίες ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα. Ἐκεῖνος διέταξε νὰ τὸν πάρουν ἐξάπαντος, καὶ ὅποιος τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν(!). Οἱ ἀξιωματοῦχοι τὰ χρειάστηκαν. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σκοτώσουν τόσο κόσμο. Ἀλλὰ καὶ οἱ συγκεντρωμένοι, ἡμέρα καὶ νύκτα παρέμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ φυλάσσοντας τὸν ἀρχιεπισκόπο τους.

Τότε ὁ μακάριος Πέτρος ἐφεῦρε μία καινοφανὴ μέθοδο γιὰ νὰ διαφυλάξει τὸ ποίμνιό του ἀπὸ πιθανή βλάβη. Παρήγγειλε, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματοῦχους, νὰ χαλάσουν τὸν τοῖχο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς φυλακῆς, μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Καὶ ἔτσι νὰ βγεῖ κρυφὰ ἀπὸ τὴν φυλακὴ. Ἡ «μεταγωγή» ἀπὸ τὴν φυλακὴ στὸν τόπο ἐκτέλεσης ἔγινε ταχύτατα. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ ἀνάρχου Πατρός, ἐπάκουσέ μου καὶ κατάπαυσε τὸν χειμῶνα τοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σου. Καὶ τὸ αἷμα μου ἅς γίνει σφραγίδα καὶ τέλος τοῦ διωγμοῦ». Πράγματι, μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔγινε αὐτοκράτορας ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ σταμάτησαν οἱ διωγμοί.

Ἡ ἐκτέλεση τοῦ ἁγίου, ὅμως, καθυστεροῦσε. Γιατί οἱ στρατιῶτες, βλέποντας τὸ ἦθος τοῦ ἁγίου καὶ τὴν θυσία του ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, δίσταζαν,

πλέον, νὰ τὸν σκοτώσουν. Γι' αὐτὸ ἔβαλαν πέντε χρυσὰ νομίσματα ὁ καθένας τους, μὲ τὸν ὄρο, νὰ τὰ πάρει ὅλα ὅποιος ἀποφασίσει νὰ τὸν ἐκτελέσει. Ἔνας ἀπ' αὐτοὺς δελεάστηκε ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὸν ἀποκεφάλισε. Στις 24 Νοεμβρίου τοῦ 311 μ.Χ.

Βλέπουμε, λοιπόν, στὸν ἅγιο Πέτρο νὰ ἐφαρμόζονται τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Πιὸ μεγάλη ἀγάπη, ἀπὸ τὸ νὰ θυσιάσει τὴν ψυχὴ του γιὰ τοὺς φίλους του, (γιὰ ἐκείνους πού ἀγαπάει), δὲν ἔχει κανένας» (Ἰωάν. 15, 13). Ἔτσι, καὶ ὁ ἅγιος φρόντιζε γιὰ τίς ψυχές τῶν χριστιανῶν του (μήπως κάποιος ἀρνηθεῖ τὴν πίστη σὲ ἐνδεχόμενο μαρτύριο) ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Βέβαια αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ἀγάπη, ἐν προκειμένῳ, ἦταν ἀμοιβαία: Καὶ οἱ χριστιανοὶ προστάτευαν τὴν ζωὴ τοῦ ἐπισκόπου τους, ἀκόμη καὶ μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς τους ζωῆς!

Ἡ ἴδια ἀγάπη ἄσκησε εὐεργετικὴ ἐπίδραση καὶ στοὺς εἰδωλολάτρες στρατιώτες, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ ἐκτελέσουν (κατὰ βασιλικὴ διαταγή!) ἕναν τέτοιο ἅγιο ἄνθρωπο. Νὰ πῶς ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας διδάσκει στοὺς γύρω μας τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἄς σκεφθοῦμε τώρα, πόσο εὐκόλα ἐμεῖς παραμερίζουμε τὴν ἀγάπη μας πρὸς τοὺς φίλους, γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς, ὅταν δὲν μᾶς κάνουν τὰ χατήρια ἢ ὅταν μᾶς ζημιώνουν ὑλικά, μὲ κάποιον τρόπο.

Κύριε, βάλε μέσα μας περισσότερη πίστη καὶ ἀγάπη.

Ἀρχιμ. Νίκων

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2022 • Ἀρ. Φύλλου 472 • Ἔτος ΜΒ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές
Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

